

Camera. mania

Anne
West

Romantisch, charmant en vol humor

CAMERAMANIA

Lees van uitgeverij Zomer & Keuning
ook de chicklitromans van

Iris Boter

Mariëlle Bovenkamp

Marijke van den Elsen

Jolanda Hazelhoff

Gillian King

Petra Kruijt

Els Ruiters

Rianne Verwoert

of check www.nederlandsechicklit.nl voor de nieuwste titels!

Anne West

Cameramania

Zomer & Keuning

ISBN 978 90 5977 061 4
NUR 301

Omslagontwerp: Julie Bergen
Omslagfoto: Pando Hall/Getty Images
© 2011 Uitgeverij Zomer & Keuning, Utrecht

www.nederlandsechicklit.nl
www.annwest.nl

Alle rechten voorbehouden

Proloog

Mijn benen zakken weg in wel een meter koeienstront. De stank is overweldigend en ik voel me net Paris Hilton in *The simple life*. Wacht eens even! Ik bén ook Paris Hilton in *The simple life*. Alleen dan zonder het uiterlijk van Paris. Jammer genoeg. En al helemaal zonder haar kwaliteiten om er in een koeienstal nog uit te zien alsof ze op de rode loper van Steven Spielbergs nieuwe film staat. Helaas zie ik er ook echt uit alsof ik in een koeienstal sta met een te grote overall en laarzen aan. Je ziet door de mestspetters niet eens dat de overall ooit blauw is geweest. Volgens mij zit er zelfs mest in mijn haar.

‘En dan ga ik nu in de koe voelen of het kalf goed ligt,’ zegt Harm. Nou ja, hij zegt het op een andere manier. Je weet wel, met zo’n accent dat ik meestal niet versta. Hij zegt waarschijnlijk ook niet echt ‘ik ga nu in de koe voelen’, want dat zou natuurlijk... O jemig! Hij steekt zijn hand in het achterste van die koe!

Blijkbaar versta ik dat accent al steeds beter.

Dat is mijn laatste gedachte voor een golf van misselijkheid me overspoelt en ik kokhalzend de stal uit vlieg. De cameraploeg rent me meteen achterna. Adem in, adem uit. De frisse boerenlucht vult mijn longen. Echte frisse lucht.

Niet die lucht die is vervuld van benzinedampen, etensluchtjes, wietrook. Nee, hier ruik ik gras en heel veel koeien. En soms, heel soms, durf ik te zweren dat ik de zon ruik.

Ik probeer het beeld van Harms hand in de koe uit mijn hersenen te wissen. De hand waarmee hij gisterenavond nog mijn wang heeft gestreeld. Waarna hij me probeerde te kussen. De hand waarvan mijn vriend Niels helemaal niets weet.

Nee, vraag maar niets. Hoe ben ik ooit in deze puinzooi terechtgekomen? Hm, volgens mij begon het met een bruiloft.

Maar voordat ik daar verder over kan nadenken, scheurt er een auto het erf op, en een journalist springt naar buiten. ‘Mevrouw Lambrechts, wilt u iets zeggen over alle berichten die de laatste tijd over u in de media zijn verschenen?’ roept hij.

Tegelijkertijd komt de liefde van mijn leven vanuit de boerderij met een microfoon op me af. Zakelijk, alsof die zoen even tevoren nooit gebeurd is, houdt hij het ding onder mijn neus en vraagt: ‘En? Hoe voel je je nu?’

1

Twee maanden eerder

Klote. Ik voel me klote. Natuurlijk zou ik nu kunnen zeggen dat dat komt omdat ik als bruidsmisje weer een of ander gedrocht van een jurk aan moet en ik me net een suikerspin voel, maar dan zou ik liegen. Mijn jurk is prachtig. Bijna net zo mooi als die van de bruid zelf. Kim heeft smaak. Stralend staat ze naast me, zo weggelopen van de cover van *Elle*. Waar ze in het verleden ook daadwerkelijk op heeft gestaan. Dus vermoedelijk zou iedere vrouw zich klote voelen in haar bijzijn. Maar ook dat is niet de reden waarom ik me zo rot voel, want Kim is iemand die zelfs het meest grijze misje kan laten stralen als een discobal. Aardig is bijna een onflatterende term als je denkt aan Kim. Daarom haat ik mezelf op dit moment. Haar geluk zou het mijne moeten zijn. Zij zou dolblij zijn als mij hetzelfde zou overkomen als haar, dat weet ik zeker. Hoewel het natuurlijk uitgesloten is dat de dingen die Kim overkomen ook daadwerkelijk te beurt vallen aan een normaal persootje als ik.

Ik buig wat naar voren en kijk naar de man die naast Kim staat. Allemachtig, wat is hij toch knap. En lief. Net op het moment dat ik kijk, werpt hij een tedere blik op Kim. Hij

houdt echt van haar. David – pardon, graaf David – is een lot uit de loterij. Dat wist ik meteen toen ik hem voor het eerst zag. Een seconde eerder dan Kim. Maar die seconde was niet genoeg om de aandacht van de graaf te trekken. Zijn blik gleed onverschillig over me heen en bleef toen voorgoed hangen op Kim.

Het dringt nu pas tot me door dat het opeens akelig stil is geworden in de kerk. De monotone stem van de dominee weergalmt niet meer. Verbeeld ik het me, of zijn alle ogen nu op mij gericht? Ik kijk op. De dominee staart afwachtend terug. Shit, ik moet schijnbaar iets doen. Maar wat? O, wacht. Moet ik niet ergens mee instemmen of zo? Dat moet een getuige-annex-bruidsmisje toch altijd? Geen idee waar ik mee instem, maar die dominee ziet er heel betrouwbaar uit. Niet bepaald iemand die aan het eind van de dienst zal zeggen: ‘Je hebt er net mee ingestemd om mijn salaris voor deze show met tweeduizend euro te verhogen.’

‘Eh... ja?’ gok ik.

De dominee glimlacht en even overspoelt me een gevoel van opluchting. Ik heb mijn simpele opdracht uitgevoerd. Dat gevoel duurt helaas maar even.

‘Ja zeggen is voorbehouden aan de bruid, mevrouw Lambrechts, en zij heeft zich al vol overtuiging van deze taak gekwetend,’ zegt de dominee uitgestreken. ‘Maar zij zal verheugd zijn te vernemen dat u alsnog instemt met haar huwelijk.’

Gegniffel stijgt op vanuit het publiek achter me. Langzaam stijgt het schaamrood naar mijn kaken. Kim buigt zich naar me toe. ‘De ringen, Bine,’ fluistert ze, de bijnaam gebruikend die ze al in onze vroegste jeugd verzonden heeft.

‘O, eh... de ringen. Ja, natuurlijk,’ mompel ik. Jemig, dit lijkt *Four weddings and a funeral* wel. Nu komt het punt waarop ik smekend omkijk naar mijn vrienden, die dan een

wanstaltige, felgekleurde ring naar voren smokkelen. Alleen ga ik nog liever dood dan dat ik omkijk, want achter mij zitten niet mijn vrienden, maar al de adellijke familieleden en kennissen van David. Er zitten zelfs leden van het koninklijk huis in de kerk. Niet dat ik nou een enorme fan ben van het koningshuis, maar ik wil toch niet dat ze vanavond Beatrix bellen en iets zeggen in de trant van: ‘O, u raadt nooit wat wij hebben meegemaakt. Er was daar zo’n bruidsmeisje, ene Sabine Lambrechts, en ze had de ringen niet bij zich. Vreselijk hè? Dat u zulke stomme onderdanen heeft.’

Zenuwachtig open ik mijn piepkleine bij mijn jurk passende tasje, waar ik vanochtend de ringen in heb gedaan. Nerveus rommel ik tussen de troep; een papieren zakdoekje waar ik mijn neus in gesnoten heb toen Kim in haar ouderlijk huis naar beneden schreed in haar jurk, een kerstkaart die ik vergeten ben op de post te doen, het is nu zomer overigens, en... O, kijk nou, daar is hij dus. Triomfantelijk houd ik de vlooiendoek van mijn kat Minoes omhoog. ‘Die was ik al een hele tijd kwijt,’ flap ik eruit. De strenge blik van de dominee is veranderd in totale verbijstering. Hij begrijpt duidelijk niet hoe belangrijk een vlooiendoek is. ‘Ze sprongen al rond op mijn bank, hoor,’ voel ik me verplicht hem uit te leggen.

‘Sabine!’ sist Kim. O, geen bijnaam meer. Meteen realiseer ik me waar ik ben. Shit. Die ringen moeten hierin zitten. Toch? Gelukkig, ik voel het koele goud aan mijn vingers. Zelfverzekerder nu haal ik de ringen tevoorschijn en ik overhandig ze aan Kim. Die kijkt me verbaasd aan en staart vervolgens naar de ringen in haar hand.

‘O, sorry,’ mompel ik en ik pak de ringen weer op om ze aan de dominee te geven.

‘Dank u wel, mevrouw Lambrechts,’ zegt hij. ‘Nu we en uw toestemming en de ringen hebben, kunnen we misschien weer verder?’

Klootzak. Oké, dat mag ik natuurlijk niet denken van een man des Heren, maar eerlijk gezegd vond ik Rowan Atkinson als priester heel wat leuker dan deze hork. Helaas heb ik in deze dienst niets gehoord over een Holy Goat. Ik knik deemoedig.

‘Fijn zo,’ zegt de dominee. Tjonge, staat er niet iets in de Bijbel over het voor gek zetten van onschuldige bezoekers van de gemeente? ‘Gij zult uw kerkgangers niet voor paal zetten.’ Een van de tien geboden, toch?

Beschaamd kijk ik toe hoe Kim en David elkaar de ringen omdoen. Dan komt het moment waarop iedereen heeft gewacht.

‘Je mag nu de bruid kussen,’ zegt de dominee. David laat zich dat geen twee keer zeggen. Hij buigt zich voorover en kust Kim lang en hartstochtelijk. Het ‘ooh’ en ‘aah’ is niet van de lucht. In mijn ooghoeken zie ik Kims moeder een traantje wegpinken. Niemand let meer op mij en ik kan me weer helemaal wijden aan mijn sombere gedachtes. En opeens weet ik precies waarom ik me zo klote voel. Ik ben stinkend jaloers op mijn allerbeste vriendin.

Oké, volgens mij breek ik hiermee alle vriendinnencodes die er zijn. Jaloers op mijn beste vriendin. Ik moet me diep schamen en dat doe ik dan ook. Als bewijs hiervan nip ik aan mijn vierde glas wijn in een uur. Normaal drink ik weinig alcohol, dus ik begin me al licht en bijna hysterisch gelukkig te voelen. Wat zijn bruiloften toch mooi. Vooral als de receptie gegeven wordt op een prachtige locatie als deze. Ik sta in de hoek van de serre van een wit kasteeltje midden op de Veluwe. Als ik naar buiten kijk, zie ik een slotgracht met daarachter een tuin en weer daarachter heel veel bos. Dit is niet zomaar een gehuurd kasteel, dit is Kims nieuwe huis, en ik mag elk weekend komen logeren als ik wil. Ach ja, kamers genoeg. Het is verdorie net alsof ik in een boekverfilming van Jane Austen rondloop, alleen

zonder Mr. Darcy uiteraard, want we hebben het nog steeds over mijn leven.

Met een zucht neem ik nog maar eens een slok. Wat moet je anders in een situatie als deze? Als je er eens goed over nadenkt, is het leven helemaal niet eerlijk. Kim is straks een gravin. Ze woont op de mooiste plek in Nederland en heeft de hele dag tijd voor appeltaarten bakken en karpers kweken of wat die adellijke lui dan ook doen. Hoewel ze de eerste tijd vooral wel zal rollebollen met die heerlijke graaf van haar. Terwijl ik sloof in een aftands verpleeghuis in de Randstad en mijn huis niet meer is dan een flatje in een wijk die de laatste tijd veel aandacht heeft van de regering. Op de bank in dat flatje hangt doorgaans mijn vriend Niels, met wie ik al in geen maanden seks heb gehad, behalve drie weken geleden toen hij dronken thuiskwam van een bedrijfsuitje, en die 'geen tijd' had voor de bruiloft van mijn beste vriendin.

Het geroezemoes om me heen neemt symfonische vormen aan nu de wijn zijn werk doet. Een witte waas komt naar me toe. O, het is Kim. Naast haar loopt een man.

'Sabine?' begint Kim. 'Ik wil je graag voorstellen aan Colin ten Brakel, Davids beste vriend.'

'O, hallo,' zeg ik luchtig en ik schud zwierig zijn hand.

Kims mond beweegt nog, maar ik versta het niet erg goed allemaal. '...presteert een beetje... ook alleen hier..'

Presteert een beetje? Nou ja, het zal wel. Het dringt vaag tot me door dat Colin best een aantrekkelijke man is om te zien. Hij heeft mooie bruine ogen in ieder geval. Ik neem er nog maar eens een slok op.

'Dus jij bent Kims beste vriendin?' vraagt Colin vriendelijk. 'Ze vertelde me net wat een leuke meid je bent.'

Verbluft staar ik hem aan. Dan begin ik hysterisch te lachen. 'Leuke meid?' grinnik ik. 'Ik kan haar wel vermoorden, echt waar.'

Colin kijkt verbaasd. Niet zo gek natuurlijk. Alcohol en

ontmoetingen met aantrekkelijke mannen: geen goede combinatie. Helaas zit er geen rem meer op mij. ‘Kijk nou toch. Dit wordt haar huis. Een kasteel. Weet je waar ik woon? Die ene minister liep laatst door mijn straat, weet je wel? Om te praten met buurtbewoners. Nou, je begrijpt het wel. En Kim kan elke ochtend de vogeltjes horen fluiten, terwijl ik me elke ochtend afvraag of mijn auto niet is gestolen. En dan moet ik naar een verpleeghuis waar Barbie de scepter zwaait. Ik moet daarheen omdat ik daar werk,’ verduidelijk ik voordat hij denkt dat ik daar in behandeling ben, wat best een logische conclusie zou zijn gezien mijn gedrag. ‘En Barbie is echt zo dom als ze eruitziet en eigenlijk is dat verpleeghuis ook zo erg als het eruitziet.’ Ik staak mijn betoog en wacht op het moment dat Colin zijn schouders ophaalt en wegloopt. Dat moment komt niet.

‘Zal ik een kopje koffie voor je halen?’ stelt hij voor. Zijn stem klinkt helemaal niet geërgerd of geïrriteerd. Wat mankeert hem? Zulk prettig gezelschap zijn dronken vrouwen niet. Maar Colin loopt al naar iemand van de catering en komt even later terug met twee kopjes koffie. Beslist pakt hij het glas wijn van me af. Spijtig kijk ik het na.

‘Dus je bent een beetje jaloers,’ concludeert Colin rustig.

‘Is het zo duidelijk?’ vraag ik wrang.

Colin grinnikt. ‘Alleen voor mij. Kim heeft niets in de gaten. Ze vindt je fantastisch. Vooral het moment dat je haar ‘ja’ herhaalde, staat in haar geheugen gegrift, omdat ze het zo fijn vond dat je haar letterlijk ondersteunde op dat belangrijke moment. En die vlooienband zorgde voor een humoristische onderbreking van een saaie preek.’

‘Grappig,’ bijt ik hem toe. Ik nip van mijn koffie, maar het is niet genoeg om de nevel in mijn hersenen te laten optrekken.

‘Ik begrijp het wel,’ zegt Colin nu op serieuzere toon.

‘Het lijkt soms of bepaalde mensen alle geluk van de wereld krijgen.’

‘Ja, en omdat zij alles krijgen blijft er niets over voor mij,’ zeg ik somber.

‘Denk je?’

Ik wrijf over mijn voorhoofd. ‘Nou, eigenlijk kan ik niet meer denken,’ geef ik toe. ‘Morgen ziet alles er vast beter uit. Een stuk minder wazig in ieder geval.’

Colin lacht. Hm, hij lacht leuk. Nu voel ik me nog triester worden. Vroeger dacht ik dat ook van Niels. Zijn lach maakte me altijd vrolijk, zijn opmerkingen waren altijd bemoedigend. Nu praten we nauwelijks meer met elkaar. Vroeger had ik ook een leuke en uitdagende baan, waarin de zorg nog centraal stond in plaats van het geld. Nu hol ik constant achter de feiten aan. Vroeger lag de wereld aan mijn voeten.

Vroeger. Geruisloos is er iets veranderd. Iets waar ik geen grip op lijkt te hebben. Iets wat blijkbaar alleen mij overkomt, want Kim leeft nog steeds het leven dat we allebei voor ogen hadden. Meer nog dan dat, want zelfs in haar dromen kwam een graaf met een wit kasteeltje niet voor. Maar wat er nu precies in mijn dromen voorkwam, weet ik me gek genoeg niet te herinneren. Wat is er toch met me gebeurd? Opeens heb ik zin om een potje te janken. ‘Weet je, ik ga naar boven,’ zeg ik. ‘Bruiloften zijn eigenlijk niets voor mij.’

Colin knikt. ‘Slaap lekker.’

Verdrietig loop ik de serre uit en ik sleep mezelf de trap op. Gelukkig mag ik dit hele weekend blijven logeren met een paar andere gasten, want ik had nooit naar huis kunnen rijden. Ik staar naar de deuren op de overloop. Te laat realiseer ik mij dat ik geen idee heb in welke kamer ik geacht word te slapen. Even overweeg ik weer naar beneden te gaan om het te vragen, maar ik kan het niet opbrengen. Nou ja, het zal wel niet zo heel veel uitmaken. Op

goed geluk loop ik een van de kamers binnen. Er staat een bed. Meer heb ik niet nodig. Ik plof zonder ook nog maar iets aan mezelf te doen neer en val als een blok in slaap.

Bonk!

‘Verdomme!’

De dreun en de vloek halen me uit mijn slaap. Verward kijk ik op. Er staat een gestalte in mijn schemerige kamer. Even weet ik niet waar ik ben. ‘Niels?’ fluister ik. Nee, wacht even. Niels is hier niet. Wie is het dan? Een of andere gestoorde gek? Ik schiet overeind en grabbel naar het nachtkastje naast mijn bed, op zoek naar een verdedigingswapen. Daar ligt een boek. Misschien is het een Bijbel. Ik herinner me opeens verhalen van Bijbels die kogels tegenhielden. Dat komt mooi uit. ‘Ik ben gewapend, hoor,’ sis ik tegen de gestalte. Hij draait zich om. Schemerlicht valt door een kier tussen de zware gordijnen. Mijn hoofd bonkt in een pijnlijke herinnering. Ik ken die man. O wacht. Colin. De man die de hele avond naar mijn gewauwel heeft geluisterd. De man die een beetje presteert. Jemig, waarom herinner ik me dat? En trouwens, wat doet hij in mijn kamer? Zie je wel. Hij was gewoon te aardig om waar te zijn. Natuurlijk is hij uit op een goedkoop avontuurtje. Zo gaat dat de laatste tijd in mijn leven; niets is wat het lijkt.

‘Sabine, het spijt me. Je ligt in mijn kamer en ik wilde even mijn kleren pakken,’ zegt Colin.

Ik trek het boek tegen mijn hart. Van wat ik zie op tv kun je daar beter geen kogel in krijgen. In omliggende streken kan de kogel er misschien nog uit gehaald worden door dokter McDreamy of, als het echt ingewikkeld wordt, door die onbeschofte hork uit *House* die ik eigenlijk stiekem heel aantrekkelijk vind, waardoor ik me weleens afvraag of er iets mis is met mij. ‘Dit is mijn kamer. Ga weg,’ sis ik.

Colin glimlacht. ‘Ik wilde je niet wakker maken gisteravond. Je lag zo lekker te slapen. Maar David had mijn

spullen al hier neergezet gisterochtend.’

De pijn in mijn hoofd is vreselijk. Waar heeft die man het over? Ik kijk rond en zie een weekendtas staan en wat kledingstukken hangen. Een pak en een stropdas. Vaag herinner ik me dat ik lukraak een kamer in ben gelopen. O, geweldig.

Colin grabbelt wat kledingstukken bij elkaar. Pas nu merk ik dat hij alleen een boxersshort en een wit T-shirt draagt, en zelfs mijn gekneusde brein registreert dat hem dat wel heel goed staat. Ik slik en probeer me een houding te geven, wat niet meevalt omdat ik op bed lig met een boek tegen me aan. ‘O... eh... sorry,’ breng ik uit.

‘Dat geeft niet. De andere kamer schijnt behoort te hebben aan ene Eleonore, die vele eeuwen geleden stierf aan liefdesverdriet. Ik had interessante gesprekken met haar geest, die hier nog steeds rondwaart.’

‘Jeeetje, kun je doodgaan aan liefdesverdriet?’ vraag ik verbaasd.

‘Blijkbaar,’ zegt Colin. ‘Maar de hedendaagse geneeskunde is natuurlijk stukken beter.’

Ik knik.

‘Anders was toch zeker de helft van de wereldbevolking aan die kwaal gestorven,’ voegt Colin daar op serieuze toon aan toe.

‘Jij ook?’ vraag ik nieuwsgierig.

Colin haalt zijn schouders op. ‘Misschien.’ Hij loopt naar de deur, knikt me toe en laat me alleen achter. Om de een of andere reden voel ik me wat beter. Ik sta op en loop naar de spiegel.

O mijn hemel. Ik zie eruit als een bandlid van Kiss. Mijn mascara is uitgelopen en vormt grote, zwarte vlekken rond mijn ogen, mijn lippenstift zit over mijn hele gezicht en mijn haar piekt alle kanten uit. En dat is nog niet eens het ergste. Mijn blik glijdt naar beneden. Ik houd nog steeds het boek tegen mijn lichaam. In de spiegel zie ik de cover-

foto. O nee! Ik draai het boek om en lees de titel. *De lekkerste standjes.*

O chips!

Natuurlijk kun je maar een ding doen na zo'n vernederende avond en ochtend. Het dekbed over je hoofd trekken en hopen dat niemand je mist. Dat is de makkelijkste weg. Ik neem altijd de moeilijkste. En dat is echt geen positieve eigenschap, geloof me. Maar in dit geval lokken de zon, de zingende vogeltjes en de prachtige natuur. Ik kan op zo'n dag moeilijk de hele dag op bed blijven. Een heerlijke douche en twee paracetamols later grijp ik opgeknapt en wel mijn mobiel en zoek het vertrouwde nummer.

'Niels Braat.'

'Met mij.'

'Hé, Sabbie,' zegt Niels. Even stroomt er een warm gevoel door me heen. Alles is goed. Zie je wel.

'Hai, mis je me een beetje?' vraag ik.

Niels zucht eens diep. 'Ik heb het eigenlijk erg druk.'

'O,' zeg ik teleurgesteld.

Stilte.

Ik schraap mijn keel. 'Je had Kim moeten zien. Ze was echt heel mooi.'

'Ik heb Kim toch gezien? Ze is altijd mooi,' zegt Niels. Mannen!

'Ja, maar de jurk was...' Ik zwijg.

'Was wat?' vraagt Niels.

'Laat maar,' mompel ik.

'Sabbie, is er iets?' vraagt Niels. Net als de meeste mannen houdt hij van de directe aanpak.

'Ik zou gewoon willen dat je hier was. Nu ben ik helemaal alleen en dat is niet leuk.'

'Er zijn toch ook andere gasten?' vraagt Niels verbaasd.

Tjongejonge! Duh! 'Ja, maar er is een heel mooie tuin en dan hadden we er samen doorheen kunnen wandelen,'

zeur ik nog een beetje door.

‘Heb je de laatste tijd weer *Pride and Prejudice* gekeken?’ vraagt Niels sarcastisch. Hij heeft een bloedhekel aan mijn inderdaad wat bizarre eigenschap om mijn leven constant te vergelijken met de romantische series, films en reality-soaps waaraan ik hopeloos verslaafd ben. ‘Mis je soms iets?’ heeft Niels me weleens gevraagd. Het ergste is nog wel dat ik op die vraag de laatste tijd geen antwoord durf te geven.

‘Nou, als Mr. Darcy mijn vriend was, dan had hij wel met mij door de tuin willen wandelen,’ zeg ik boos.

‘Sabbie, ik heb het druk, oké? Ik probeer partner te worden in ons bedrijf. Dan kunnen we een mooie eengezinswoning kopen en gaan beginnen aan die kinderen die jij zo graag wilt.’

Die ik zo graag wil? Hij durft wel, zeg. Maar ik bijt op mijn tong, want hier hebben we al heel vaak ruzie over gehad. Meestal stel ik nu de vraag wanneer hij dan eindelijk partner wordt. En dan antwoordt hij dat hij het niet weet. Vervolgens begin ik over mijn eierstokken die beginnen te krimpen omdat ik al tweeëndertig ben. Het is een zinloze discussie. Tegen de tijd dat Niels partner is, woon ik waarschijnlijk in hetzelfde verpleeghuis als waar ik nu werk en slaap ik in dezelfde vierpersoonskamer als Barbie. Helemaal alleen, want ik heb dan geen kinderen die me komen bezoeken. Maar het is veel te mooi weer om lang stil te staan bij mijn sombere toekomst.

‘Goed hoor,’ zeg ik. Het heeft ook geen zin om hier nu over te discussiëren. Als ik zondagavond weer thuis ben, zal ik het onderwerp ‘kinderen’ maar weer eens aansnijden. Het kan toch geen kwaad om alvast te stoppen met de pil? Op mijn leeftijd is mijn vruchtbaarheid al afgenomen, las ik onlangs, dus het duurt toch eeuwen voor ik zwanger ben. Ik durf het niet eens voor te stellen door de telefoon.

‘Veel plezier, Sabbie,’ zegt Niels.

‘Ja, werk ze,’ zeg ik en ik gooi de telefoon op mijn bed.

Of beter gezegd: Colins bed. Ik moet nog even wat trots inslikken voor ik naar beneden ga. Maar het is een nieuwe dag, alles is anders. Mijn baan is niet vreselijk, maar vraagt momenteel veel van mijn oplossend vermogen en sociale vaardigheden. Ik woon in een wijk met kansen en Niels en ik zijn hard bezig onze gezinsdroom te verwezenlijken. Het is niet moeilijk dat te bedenken, want hier in de bossen lijkt dat alles ver weg.

Als ik de woonkamer betreed, lijkt het alsof ik zo een detective van Agatha Christie binnenstap. Naast Colin en ik zijn Claudia, Kims zus, en haar man Lodewijk blijven logeren, alsook gravin Nicola, het zusje van David. De andere gasten zitten of staan verspreid door het statige vertrek. Er valt een stilte als ik binnenkom, alsof nu al duidelijk is wie de moord heeft gepleegd, en ik verwacht elk moment Hercule Poirot uit de coulissen te zien springen om mij wat confronterende vragen te stellen. De confronterende vraag komt echter niet van Poirot.

‘Zag ik jou nou uit de kamer van Colin komen?’ gilt Claudia, Kims afschuwelijke zus. Ze hangt aan de arm van haar man, als toonbeeld van de gelukkig getrouwde vrouw.

Gravin Nicola, bloedmooi, lang en elegant, werpt mij een vernietigende blik toe en kijkt dan geschokt naar Colin. Die negeert haar en rolt met zijn ogen naar mij. In zijn spijkerbroek en overhemd valt hij een beetje uit de toon bij de rest van de gasten, maar hij lijkt zich volkomen op zijn gemak te voelen.

‘Ik eh... ik,’ stotter ik. Ik voel me weer als toen ik tien jaar was en mijn eerste spreekbeurt moest houden, alleen ging die over Madonna, wat nog een relatief veilig onderwerp is vergeleken met deze situatie.

‘David, Eleonora’s kamer was prima, hoor,’ zegt Colin rustig. ‘Een goede oplossing voor het probleem dat we gisteravond pas geconstateerd hebben.’

David kijkt even verbaasd, maar onder de dwingende

blik van zijn vriend haalt hij snel bakzeil. ‘O eh, ja, inderdaad. Er was een probleem met de kamerindeling,’ mompelt hij.

Claudia valt stil. Triomfantelijk kijk ik haar aan. Na al die jaren begrijp ik nog steeds niet hoe die lieve Kim aan zo’n vreselijke zus komt. Volgens mij hebben hun ouders bij de genenverdeling al het goede aan Kim gegeven, en toen was er niets meer over voor Claudia. Hoewel Claudia ouder is, dus eigenlijk weet ik niet hoe dat gegaan is.

Nicola loopt naar Colin en raakt terloops zijn arm aan. ‘Zullen we even naar de pauwen gaan kijken?’ kirt ze.

Colin haalt onverschillig zijn schouders op en gaat met haar mee naar buiten.

Kim trekt me mee naar de hal en gaat me voor naar een kleiner vertrek, waar een paar oude, makkelijke banken staan. Door het grote raam valt zonlicht naar binnen. Ik plof op de bank en koester me in de warmte. Sereen glimlachend komt Kim naast me zitten.

‘En? Hoe was de huwelijksnacht?’ vraag ik nieuwsgierig.

Kim begint te lachen. ‘We waren allebei zo moe dat we nauwelijks toekwamen aan een nachtzoen.’

‘Ai,’ zeg ik.

‘Maar mijn eerste ochtend als getrouwde vrouw begon heel erg goed,’ voegt Kim er dan schalks aan toe.

‘Kimmie!’ gil ik.

‘Maar ik wil het even over jou hebben,’ begint Kim serieus.

‘Waarom?’ vraag ik op mijn hoede.

‘Je leek gisteren niet helemaal jezelf,’ zegt Kim.

O jemig. ‘Eh,’ zeg ik onnozel. ‘Het spijt me van...’

‘Nee, dat is niet erg.’ Kim grijpt mijn hand. ‘Ik had het idee dat je een beetje jaloers op me was.’

O hemel. Ik zwijg en kijk uit het raam. Op het gazon lopen Colin en Nicola met de armen om elkaar heen. Opeens zitten de tranen me erg hoog, maar dat wil ik Kim

niet laten merken. Zij moet nu gewoon gelukkig zijn.

Het lijkt alsof Kim mijn gedachten raadt. 'Als jij niet gelukkig bent, ben ik dat ook niet,' zegt ze zacht.

'Het komt wel goed,' zeg ik met meer overtuigingskracht dan ik voel. 'Niels en ik... we hebben het gewoon allebei erg druk, maar we denken serieus na over kinderen en op mijn werk... nou ja, managers. Je kent het wel. Meestal zijn ze ook zo weer vertrokken nadat ze hun zakken hebben gevuld.'

'Weet je het zeker?' vraagt Kim.

Ik knik beslist. 'O, ja hoor. Volgend jaar trouw ik ook, en dan op een nog mooiere locatie dan deze. Let maar op.'

Kim begint te lachen. 'Daar houd ik je aan.'

'Geniet jij nu maar van je graafje,' zeg ik.

Kim grijnst. 'O, dat was ik wel van plan,' zegt ze ondeugend.

Die middag loop ik door de tuin naar een heel klein venetje, waar een eilandje in ligt met een tombe. Volgens de legende zou dat het graf zijn van de tragische Eleonore. Nu zwerft ze rond middernacht door de bossen op zoek naar haar geliefde. Ik vraag me af of ik over tweehonderd jaar ook ergens tussendoor zweef. Met mijn geluk zal ik wel door probleemwijken zweven in plaats van door een mooi bos, op zoek naar het leven dat ik nooit heb gehad. O jemig, wat mankeert me toch?

'Hoi.'

Ik schrik op van de stem achter me. Het is Colin. 'O, hoi,' zeg ik.

'Gaat het een beetje?' vraagt hij.

'Ja hoor. Waarom zou het niet gaan?'

'Je zag er vanochtend een beetje...' begint hij.

'Dat boek is niet van mij,' onderbreek ik hem vlug.

Colin grinnikt. 'Nee, het is van David. Hij heeft het ooit gekocht in zijn puberteit.'

‘Echt waar?’

Colin knikt.

‘Nou, hij schijnt er behoorlijk wat van te hebben opgestoken,’ mompel ik.

‘Wat?’ vraagt Colin.

‘Niets,’ zeg ik vlug.

Colin grijnst echter alsof hij me toch heeft verstaan. ‘Zullen we een eindje gaan wandelen?’ stelt hij voor.

Ach, mijn eigen Mr. Darcy. Ik knik en we lopen een bospad in.

‘Hoe staat het met de jaloezie?’ vraagt Colin achteloos. Heeft hij dan alles onthouden? Om de een of andere reden wil ik niet dat Colin me een jaloers kreng vindt.

‘Eh... nou,’ begin ik. ‘Drank maakt meer kapot dan je lief is en zo. Normaal ben ik nooit zo, hoor.’

‘Kim zei al zoiets,’ zegt Colin. Wat? Wat heeft ze nog meer aan hem verteld? Onderzoekend kijk ik hem aan, maar Colin schopt tegen een dennenappeltje en loopt rustig verder. Naarstig zoek ik naar een onderwerp om over te praten, maar ik kan zo gauw niets verzinnen. Natuurlijk zou ik het kunnen hebben over Nicola, die aan zijn arm hing, maar dan weet hij gelijk dat mijn jaloezie helemaal niets met drank te maken heeft. Trouwens, ik ben helemaal niet jaloers op Nicola. Ze mag zo veel aan Colins arm hangen als ze wil. Tenslotte heb ik Niels en we zijn praktisch bezig een kind te krijgen. Colin lijkt ook niet echt de behoefte te hebben om te praten. Gek genoeg is de stilte tussen ons niet ongemakkelijk. Naast elkaar lopen we langs een beek die hier rustig kabbelt. Het is zo idyllisch allemaal. Mijn leven lijkt hier zo ver weg. Misschien kan ik voorgoed hier blijven. Dan zijn er geen problemen meer. Ik word boswachter en voed arme, verweesde hertjes met de fles terwijl ik de gebroken vleugeltjes van uit het nest gevallen vogeltjes spalk. Geen gezeur van Barbie meer aan mijn hoofd. Alleen nog maar getsjilp of... eh... wat voor

een geluid maakt een hert eigenlijk? Nou ja, alleen nog de geluiden van de natuur die mijn oren bereiken. Mijn oren zouden me dankbaar zijn, want van die snerpemde stem van Barbie worden ze niet goed.

Ik zucht eens diep.

‘Hé, het komt wel goed.’ Colin pakt mijn hand en knijpt erin. Er tintelt iets in mij. Iets wat ik al lang niet meer heb gevoeld. Ik ruk mijn hand los.

‘Sorry,’ zegt Colin geschrokken.

‘Nee, het spijt mij. Ik stel me aan,’ zeg ik snel. Waarom reageer ik toch zo bizar dit weekend? Colin moet zo langzamerhand wel denken dat ik rijp ben voor Huize Rust een Weinig, waar een heel hoog hek omheen staat.

Opgelucht constateer ik dat het kasteeltje alweer in zicht is. ‘Bedankt,’ zeg ik, al weet ik niet waarvoor ik Colin precies bedank. Omdat hij zo lief voor me was toen ik dronken was? Omdat hij me gered heeft van Claudia? Omdat hij er gewoon was? Ach, wat maakt het uit. Colin is straks net zo ver weg als deze droom, dit kasteeltje, dit bos.

Vlug ren ik naar binnen voordat Colin nog iets anders kan zeggen. Heel even kijk ik om. Colin staat een beetje verloren in de deuropening. Gelukkig komt Nicola uit een kamer gestoven om zich over hem te ontfermen. Met twee treden tegelijk ren ik de trap op en ik sluit me de rest van de middag op in mijn kamer met een goed boek. Nee, een ander boek!

Cameramania

Wat als van de ene dag op de andere de ogen van heel televisiekijkend Nederland op je gericht zijn? Sabine Lambrechts heeft er nooit om gevraagd, en ze heeft geen idee hoe ze dit nu weer over zichzelf heeft afgeroepen.

Haar simpele leventje beviel Sabine namelijk prima. Een leuke baan, al is er wel wat aan te merken op het werk in de zorg, en een leuke vriend, al knaagt het aan haar dat Niels geen kinderen wil. Maar dit? Na een akkefietje op haar werk ziet Sabine zichzelf terug op het journaal en vanaf dat moment achtervolgen de camera's haar alsof ze Oprah is. Als ze dan ook nog zelf het lot een handje helpt door ongewild in het populaire programma *Boer zoekt vriendin* terecht te komen, is de cameramania compleet. Sabine wil nog maar één ding: rust! En liefde, natuurlijk. Maar of dat er nog in zit?

Anne West debuteert met dit boek als chicklitschrijfster en dat doet ze met buitengewoon veel humor en vaart. Inmiddels is ze al bezig met een volgende chicklit, die in het voorjaar verschijnt.

NUR 301

ISBN 978-90-5977-061-4

9 789059 770614

Zomer & Keuning

www.nederlandsechicklit.nl